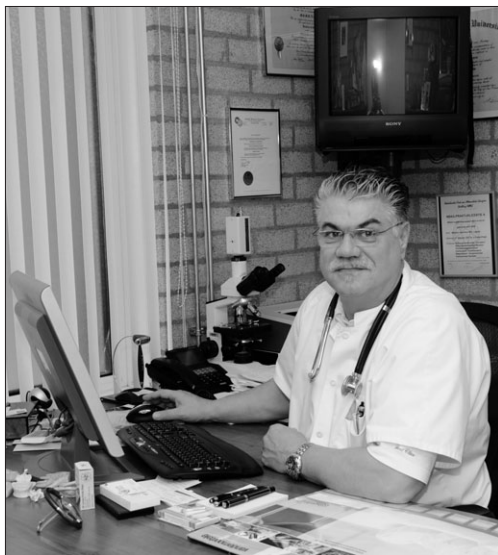

“Ik maakte me grote zorgen over mijn gezondheid en was radeloos”

Schimmert – Op de site van doctor Marcelino Lijesen (Ph.D.) las ik onder andere de volgende reacties. ‘Al vier en een halve maand geen migraineaanval meer gehad, zelfs geen ‘gewoon’ hoofdpijntje. Bedankt!’ en ‘Ik ben Kelly en had een behoorlijk probleem. De laatste vier maanden viel ik zo’n drie tot vier keer op een dag flauw. Via de huisarts naar het ziekenhuis en overal maar onderzoek na onderzoek, ze keerden me binnenstebuiten zonder resultaat. Toen hoorde mijn moeder van iemand dat ik eens naar de praktijk van Marcelino Lijesen moest gaan. Een voltrefeer zo bleek, want na twee behandelingen was er al resultaat. Van drie/vier keer op een dag kwam het flauwvallen nog maar één keer in de twee dagen voor. Nu na zeven behandelingen gaat het supergoed. Ik val nog maar één keer in de twee weken flauw. Ik hoop er snel helemaal vanaf te zijn dus ga nog even door met de therapie. Alvast heel erg bedankt meneer Lijesen’ of ‘Marcelino, met jou hulp ben ik tegen alle verwachtingen in zwanger geraakt en heb ook nog eens een uitstekend verlopen bevalling gehad. Nogmaals hartelijk dank voor jouw ‘hulp of afstand’; de trotse moeder van een lieve, blijde dochter’. En zo staan er vele, vele reacties in het gastenboek op www.lijesen.nl Ik besluit een aantal mensen te vragen naar hun verhaal en nodig ze uit voor een gesprek.

Als we met zijn allen zitten vraag ik wie als eerste zijn verhaal vertelt. Een vrouw, Suzanne, van ik schat haar begin dertig geeft aan wel te willen starten. “Het begon bij mij met vage klachten in het midden van mijn buik. Na verloop van tijd werden deze steeds heviger. Ik durfde bijna niks meer eten, want dan waren de gevolgen niet te overzien. Omdat ik dacht dat het allemaal vanzelf wel over zou gaan, ben ik er niet mee naar een huisarts gegaan. Maar de pijn bleef aanhouden en op een gegeven moment, begon ik na wat zelfonderzoek op het internet, te vermoeden dat het weleens een ontsteking kon zijn. Toen ik ook nog bloed in mijn ontlasting kreeg, besloot ik toch een bezoek aan de huisarts te brengen. Deze on-

derzocht me en deed een endoscopie. Een bijzonder akelige gewaarwording overigens. Maar hij vond niet echt iets bijzonders dus begon me te behandelen met medicijnen voor een maagzweer en antibiotica. Dit hielp niet echt en de klachten bleven aan en verhevigden zelfs een beetje. Na een tweede bezoek aan de huisarts, zonder bevredigend resultaat, vroeg ik een verwijzing naar het ziekenhuis. De arts hier onderzocht me van top tot teen en deed een uitgebreid bloedonderzoek. De conclusie was dat ik weleens aan de ziekte van Crohn kon leiden en ik probeerde in de periode die volgde medicijnen uit met bijna onuitsprekbare namen als corticosteroiden, infliximab, azathioprine en nog veel meer. Maar ik bleef me ziek voelen. Inmiddels had ik ook last gekregen van ontstekingen op andere plekken in mijn lichaam, zoals in de ellebogen, de vingerkootjes en de enkels. Ik maakte me echt hele grote zorgen over mijn gezondheid en was radeloos. Het nam mijn hele dag in beslag en ik werd er niks beter van. Deze ziekte begon ook mijn geestelijke welzijn behoorlijk te beïnvloeden kun je wel stellen. Op een gegeven moment zei Miranda, een vriendin van me, dat ik eens een bezoek moest brengen aan Marcelino Lijesen. Deze man is gewoon een fenomeen, waar anderen stoppen bijt hij zich in vast. Hij zal nooit zeggen “Leer er maar mee leven”. Ik reageerde er niet echt op, omdat alle hoop om dat moment uit me geperst was, maar het was niet voor niks een van mijn beste vriendinnen die me dit aanraaide, want ze vervolgde dat te al een afspraak had gemaakt en met me mee zou gaan. En wat ben ik nu achteraf blij dat ze dit heeft gedaan. Al na een aantal behandelingen begon ik me op vele vlakken beter te voelen. Elke keer als ik naar buiten liep en een therapie sessie had ondergaan ging ik weer een stukje meer

van het leven houden. Het is niet zo dat ik nu genezen ben maar de kwaliteit van leven is voor mij dankzij de goede zorg van Marcelino tot een niveau gestegen, waarvan ik een half jaar geleden alleen nog maar kon dromen.”

Het is duidelijk dat Suzanne de anderen personen aan tafel heeft gestimuleerd ook hun ervaringen te delen. Beiden willen het woord. Ik geef het aan Patrick, een heer van zo rond de vijftig, keurig in het pak, die links naast me zit, en hij vertelt: “Een aantal jaren geleden werd ik plotsklaps werkeloos. Ik had altijd met veel plezier gewerkt en een prima baan. Het kwam voor mij als een donderslag bij heldere hemel, maar ik was zoals ze dat zo mooi zeiden ‘overbodig geworden’. En zo zat ik van de ene op de andere dag dus thuis. En wat dan, waar ga je de tijd mee vullen, met wat rondhangen, solliciteren, enz. ik kon mijn draai niet vinden en nieuw werk was er voor mij op dat moment niet. De zomer kwam ik nog wel door, maar toen de dagen korter werden, begon ik last te krijgen van lusteloosheid. Ik had eigenlijk nergens meer zin in. Ik begon wat meer te drinken en rookte ook ontzettend veel. Er waren momenten, nee dagen dat ik mijn

kamerjas niet eens uittrok. En dat was weer iets wat voor conflicten thuis zorgden. Mijn vrouw en twee kinderen vonden dit wel iets te veel van het goede, maar ik had inmiddels het stadium bereikt dat eigenlijk niks meer me kon ‘triggeren’. Ik voelde me, zonder ziek te zijn, oncomfortabel met mezelf en was de juiste ballans met het leven kwijt. Dus maar eens een huisarts bezocht, deze constateerde een lichte depressie en gaf me wat poedertjes mee die mijn humeur danig moesten opkrikken. Geen oplossing dus! Want ik voelde me wel beter, maar was nog steeds niet in staat om zelf het probleem aan te pakken. Daarvoor waren de medicijnen weer te nadrukkelijk aanwezig. Het bleef dus een beetje sukkelen. Thuis vond men, buiten dat ik geen weer had, de situatie zo wel acceptabel, dus daar was ook niemand meer die me een dutje in de rug gaf naar volledig herstel. Op een dag las ik een artikel over doctor Lijesen. En in één van de personen herkende ik mijn klachten. Ik dacht baat het niet dan schaad het vast ook niet en maakte een afspraak. En vanaf de eerste behandeling was er resultaat. Na een aantal sessie voelde ik me zelfs zo goed dat ik zonder medicijnen mijn weg vond. En nu ben ik er helemaal bovenop. Sinds een paar maanden heb ik een eigen bedrijfje en over opdrachten heb ik niet te klagen. Ik kan wel zeggen dat ik er helemaal bovenop ben en bezoek de praktijk nog slechts sporadisch, voor een ‘onderhoudsbeurtje’, zo noem ik dat.”

Tot slot vraag ik aan Stephanie, de derde persoon aan tafel naar haar verhaal. Zij is een vrouw van ik schat haar zo halverwege de veertig, die nogal moeilijk lopend naar binnenkwam. Ik ben dan ook zeer benieuwd naar haar ervaringen. “Ik merkte op een dag dat ik bij weersveranderingen last kreeg van mijn polsen. Het leek net of ze vastzaten en ik moest ze dan met een ‘knik’ losduwen. Zeer vervelend, maar goed ik schreef het toe aan het vocht en dacht er zullen vast veel mensen zijn die dit ook weleens hebben. Tot het moment waarop het pijn begon te doen en de gewrichten gingen opzetten,

ontsteken. Ik kon mijn vingers niet meer bewegen en mijn knieën stonden behoorlijk vast, net als de enkels overigens. Mijn partner bracht me met de auto naar de huisartsenpost en moest me flink ondersteunen. Voor mijn gevoel was het ineens binne vierentwintig uur zo verergerd. De dienstdoende arts keek bedenkelijk en deed een serie testjes. In eerste instantie wou hij me weer naar huis sturen met wat pijnstillers en andere medicijnen. Maar ik verzocht hem met klem me door te verwijzen naar een specialist. In eerste instantie weigerde hij dit nog, omdat het zondag was, maar uiteindelijk kon ik hem overtuigen. In het ziekenhuis werd ik onderzocht, fysiek, bloed, enz. en de conclusie was acute reuma. De behandeling kon beginnen en de klachten werden in eerste instantie wel verlicht en verdwenen op sommige plekken, maar bleven terugkomen. Lopen kon ik inmiddels nauwelijks meer en als ik naar buiten wou moest dat in een rolstoel. Ik veranderde van een actieve vitale persoon in een huismus. Keek de hele dag maar wat televisie at hierbij veel te veel en de verkeerde dingen en had me er bij neergelegd dat ik zo de rest van mijn leven zou doorbrengen. Mijn vriend, Ben, zag het gebeuren en zei me op een dag: “Ik zet je nu in de auto, ik heb een afspraak gemaakt bij doctor Lijesen. We gaan kijken of hij iets voor je kan doen.” Hij tilde me daar naar binnen en Marcelino zorgde ervoor dat ik na één behandeling alweer zelfstandig kon staan. Nu ben ik zo’n zeven keer hier geweest en ik verplaats me op eigen kracht, kan weer lopen en de klachten worden met de week minder. Ik ben weer mobiel en de pijnen zijn dragelijk. Marcelino heeft écht gouden handen!”

En zo eindigt dit gesprek en ik bedank de mensen voor het verhaal dat zij vertelden.

Wie meer wil weten over de behandelingsmogelijkheden of een afspraak wil maken kan zich wenden tot de praktijk voor alternatieve geneeswijzen, Bekerbaan 39 in Schimmert, (045)4042714.

Of zie het gastenboek op www.lijesen.nl